

so jo zbudile tudi na podlagi senzacionalizma, marginalni pojav sicer širše seksualne revolucije kot dokaj disperznega spreminjanja načina življenja in prevladujoče mentalitete med urbanimi mlajšimi generacijami v okviru gibanj tako imenovane nove senzibilnosti. Z izjemo feminističnih skupin pa ta »revolucija« ni potekala kdo ve kako organizirano, saj so se njeni vplivi bolj ali manj izčrpali z nastankom permisivnejšega odnosa pravnih sistemov do seksualnih manjšin, predvsem do ženske pravice do abortusa, do estetskih in tudi manj estetskih prezentiranj seksualnih podob, simbolov ter pornografije in ne nazadnje, v anketno ugotovljivi spremembi vrednostnega sistema predvsem pri srednjem sloju kot prevladujočem sloju postindustrijske družbe. Vendar pa so bili dosežki seksualne revolucije – pripomniti pa kaže, da so mnogi njeni zagovorniki ta termin zavračali ali so ga uporabljali z veliko dozo ironije – minimalni samo, če jih merimo z njenimi v začetku deklariranimi cilji, kot so bili: konec patriarhata, dokončni konec meščanske družine, destrukcija represivnih vzgojnih sistemov ipd. Njene učinke je prej treba meriti z intenzivnostjo reakcije v okviru neokonzervativizma, ki si je med drugim zadal nalogo »moralne obnove« družbe in v tem svojem programu, mimo nekaterih bolj partikularističnih versko fundamentalističnih zahtev, tako rekoč na prvo mesto svojih prizadevanj postavil prav obnovo družine. Skupaj z njo pa naj bi »obnovil« še celotni repertoar vrednot: od patriotizma in militarizma do antikomunizma. Glede na to, da se misija neokonzervativizma v prvem desetletju 21. stol. morda le počasi izteka, ne da bi v celoti uveljavila svoje cenzorske in moralistične cilje (gotovo pa je, da ni obnovila patriarhalne družine), je mogoče reči, da je revolt šestdesetih in sedemdesetih let prispeval tudi k utrditvi pomembnih demokratičnih in kulturnih prvin ter k višji ravni tolerance na sploh. Konec koncev lahko tudi strategijo emancipatoričnih novih družbenih gibanj, zasnovano na pojmu avtonomije civilne družbe, razumemo kot nasledek »revolucije 68«.

Kot smo že rekli, je sam pojav druge fronte boja proti sistemu svetovne dominacije (ki se je v globalnih razsežnostih prikazovala med drugim tudi kot blokovski sistem militaristične dominacije) spodbudil novo refleksijo pozabljenе tradicije. Christopher Lasch, ki se je v začetku osemdesetih let proslavil s svojim intelektualnim bestsellerjem *Culture of Narcissism*, je že l. 1965 v knjigi *The New Radicalism in America 1889–1963* raziskal tradicijo dejavnosti na »drugi fronti« v Ameriki. Tako je, med drugim, sodobnemu bralcu predočil nekaj pozabljenih in nekaj razvpitih primerov pretežno intelektualno in kulturno profiliranega upiranja vladajočim ideološkim vzorcem. V figuri *Randolpha Bournea* (1886–1918), pacifista, femi-